

РАЗВИТИЕ НА РАЗУМА X /ИЗМЕРЕНИЯ И ИЗМЕРЯЕМИ/

Веселин Божиков
СФЕРА ИЛ

В настоящата статия разглеждаме измеренията и измеряемите. Изясняваме, че процесите на измерване (изследване) на едни измеряеми винаги ползват други измеряеми и не изследват самите измерения.

Накрая стигаме до извода, че измеренията са безкрайни, неизмерими и неделими.

В предишните статии разгледахме как Разумът се развива в Реалността, опознава я, осъзнава я и се осъществява в нея като все по-развит разум. При този процес на развитие, Виртуализацията се оказва фундаментално заложена в Реалната матрица. Също така, разгледахме някои съществени нереалистични (виртуални) мисловни матрици, които възпрепятстват развитието на разума в Реалността. Въведохме определения за Качествена обособеност (КО), Енергиен спектър, Енергиен потенциал, Информационен спектър, Информационен потенциал, Баланс на КО, Устойчиво развитие на разума в реалността и др.

Развитието (промените) на Качествените обособености в Реалността още от най-дълбока древност е принудило човекът да измерва. Този сложен Енерго-Информационен процес е предшестван от броенето. То, от своя страна, е предшествано от отъждествяването на КО. Последното се базира на диференцирането (различаването) на определени КО в Енерго-Информационния спектър. Това пък е възможно благодарение на паралелната структура на мозъка и формираните тук мисловни матрици. (Виж статията "Мисловни Матрици".)

В статията "Съхранение и Развитие" разяснихме, че във Вселената има две фундаментални сили (Абсолютна Гравитация и Абсолютна Ентропия), които са в относителен баланс и позволяват съхраняването на КО в определени Качествени (Енерго-Информационни) нива. Абсолютната Ентропия има лек превес над Абсолютната Гравитация и това предопределя развитието на всички КО, и на самата Вселена като цяло. Това фундаментално явление ние, хората, възприемаме като "Стрелата на Времето".

От друга страна, всички неща съществуват и се развиват в Пространството.

Това е било осъзнато още от най-дълбока древност и е залегнало по един или друг начин в религиите. По-късно, науката възприема Пространството и Времето за измерения, а обектите и явленията за измеряеми. Нютон абсолютизира обектите, явленията и измеренията. По-късно, Айнщайн релативизира и изкривява Пространство-Времето, а днес Теоретичната физика ни е оплела в над 100 измерения...

Такава ли е Реалността? Какво са измеренията и какво са измеряемите?

Обективно погледнато, Реалността никога не е точно това, което твърдят теоретиците... Времето (развитието) досега, винаги ни доказва това.

Несъмнено, измеряемите са обектите и явленията (нещата), които могат да бъдат изследвани (измервани).

Измеренията, обаче, не са процесите на изследване (измерване), нито пък резултатите от тях. Тези процеси са комплекси от други обекти и явления, които също могат да бъдат изследвани (измервани)... Т.е. винаги едни измеряеми се измерват (изследват) чрез други измеряеми. Така се оказва, че измеренията сами по себе си са неизмерими и не могат да бъдат изследвани посредством измеряемите.

Когато обследваме даден обект или явление, ние изследваме (измерваме) неговите пространствени и времеви характеристики (чрез други обекти и явления), а не измерваме самите измерения. Досега, никой не е могъл да измери самото Пространство-Време. Ние измерваме (изследваме) само пространствените и времевите характеристики на обектите и явленията (нещата) в него!

Поради хомоцентризма (човешката ограниченост), хората абсолютизират първо себе си, а в следствие на това абсолютизират

обектите и явленията около тях. Нютон е абсолютизирал обектите и явленията. После, за да опази тази свещена научна догма, Айнщайн се принуждава да релативизира Пространство-Времето, за да обясни някак скоростта на светлината, фотоните (енергийните кванти) и гравитацията. Така, чрез относителността на измеренията, той математически отчита относителността на измеряемите (обектите и явленията).

(Виж статията "Абсолют и Относителност")

В Реалността, обаче, Пространството и Времето са абсолютни, а обектите и явленията (нещата) са относителни в тях. Това е очевидно и несъмнено, понеже обектите и явленията се развиват (променят) във Време-Пространството, а не обратното.

Това, че ние изследваме (измерваме) в измеренията едни относителни обекти и явления, посредством други относителни обекти и явления, не прави самите измерения относителни!

Математически, относителността на измеряемите (обектите и явленията) може да бъде отчетена чрез относителност (релативизация) на измеренията, но това е само едно виртуално (нереално) релативизиране на измеренията !

На релативистите оставяме сами да проанализират - Ние (обектите и явленията) ли се променяме (развиваме) спрямо Време-Пространството, или обратното - то спрямо обектите и явленията (нас)?

Несъмнено, точно абсолютизацията на обектите и явленията води до нереалната релативизация на измеренията.

Последните, обаче, са абсолютни, безкрайни и неделими.

За измерването на пространствените и времевите характеристики на едни обекти и явления, ние винаги ползваме други обекти и явления. Т.е. ние просто съпоставяме относителността на едните неща, спрямо тази на другите.

Никой не може да отдели частици Пространство-Време (измерения)! Още по-малко може да ги изкривява, усуква, формова и пр...

Пространство-Времето е недискретно. Дискретни са обектите и явленията (нещата) в него...

Всички математично-производни измерения на днешната Теоретична физика са (виртуални) нереални.

Въвеждането на поредица "нови измерения" за осмисляне на математически безсмислици и за обясняване/отчитане на нови качествени и/или количествени характеристики на обектите и явленията е нереалистично (ненаучно).

